

Nohát, Ellie ismét Ellie volt, Ellie Abbott megint, a lánykori nevét is visszavette. Asszonynevét már nem használta, és Alexandria Farrell-lel sem tudott többé azonosulni.

– Ezt a születésnapot nem csinálhatod végig egyedül – mondta a pszichiáttere. Jeanne volt az egyetlen, akivel Ellie még rendszeresen találkozott. Három éve elzárkózott a világtól, azt mondta, időre van szüksége, hogy „összeszedje” magát. Körülbelül nyolc hónappal ezelőtt, miután a második kísérlete is kudarcot vallott, hogy kiharcolja az igazságot, szakemberhez fordult segítségért.

– Senkit sem akarok látni! – mondta Ellie. – Mindenki olyannak ismer, amilyen régen voltam! Jeanne sóhajtott. Mondhatott akármit, semmi sem jutott át a falon, amellyel Ellie körülsáncolta magát. – Most is az vagy, aki voltál. Ideje, hogy túltesd magad ezen, és továbblépj.

– De ki szeretne olyannak, amilyen most vagyok? – kérdezte Ellie gyászosan.

Jeanne felhúzta a szemöldökét. – Lefogyhatsz. El kellene menned egy edzőterembe. Hátha még találkozol is valakivel, és...

– Ne kezd megint! – robbant ki Ellie-ből. – Soha, de soha nem csinálom végig még egyszer! Kinek kellenék *én*? Túl kövér és túl *gazdag* vagyok!

Jeanne hunyorított, aztán mindketten elnevelték magukat a képtelenségen, amit Ellie mondott. Kevesen tartják kedvezőtlen tulajdonságnak a gazdagságot.

– Tudod, hogy értem – mondta Ellie. – Azok után, amit műveltek velem. Attól félek, hogy csak azért kellek, amit ki lehet csikarni belőlem.

– Igen, tudom – felelte Jeanne, miközben lopva pillantást vetett Ellie mögött az órára. Hónapok óta szinte semmit sem haladtak: Ellie nem tette túl magát azon, ami történt vele, megkövült a sokktól, képtelen volt továbblépni. Három éve olyan sikeres volt, hogy a világ csúcsán érezhette magát, de most szinte ki se mozdult a lakásából, és ami még rosszabb, felhagyott úgyszólván minden testmozgással, felszedett vagy húsz kilót, ami százötvenhárom centiméteres magasságához képest nagyon sok.

Jeanne folyamatosan küzdött, de így sem bírta rávenni, hogy *mozduljon* meg, menjen akármerre, próbáljon meg kikászálódni a súlyos depresszióval fenyegető állapotból.

– Jól van, csak kell lennie valakinek, akivel eltöltheted a negyvenedik születésnapodat. Ha nem akarsz látni a kiadói barátaidat, mit szólnál valakihez a szülővárosodból?

– Richmondból? Telefonáljak rá egy régi haverrra a középiskolából, és kérem arra, hogy ossza meg velem a rózsaszín születésnap tortát? Mit gondolsz, sikerül elérnem valakit, akire rámeleg még a pomopomlány-egyenruhája?

Jeanne észrevette a gúnyolódás mögött a csapdát. – Kell lennie *valakinek!* – mondta erélyesen. – Valakinek, *valahol!*

– Hát... – Ellie a körmeit nézte, amit már régen látott profi manikűrös.

– Igen? – bátorította Jeanne.

– A huszonegyedik születésnapomon találkoztam két lánnyal itt New Yorkban, a Közlekedési Felügyeletnél. Nekik is pont azon a napon volt a születésnapjuk, és...

– Igen? – Mivel Ellie nem szólt többet, Jeanne tovább erőltette. Ellie először hozta szóba ezeket a nőket. Ha lát bármilyen esélyt arra, hogy Ellie velük tölti a születésnapját, és kimozdul a lakásából, Jeanne maga írja a meghívókat. – Kik ezek a nők? Hogyan tudsz kapcsolatba lépni velük? Meg lehet szervezni egy közös születésnapot?

– Nem igazán tudom, hova kerültek. Csak azon az egy napon találkoztunk, és mindössze néhány órát töltöttünk együtt. Egy olyan spontán dolog volt, tudod. Órákig ücsörögtünk a felügyeletnél, mert... – félbeszakította magát, az emlékek mosolyt csaltak az arcára. Jeanne észrevette, és ettől lendült csak igazán támadásba.

– Hívd fel őket! Keresd meg őket! Tudod a nevüket és a születési idejüket. Menj fel az Internetre, keresd meg őket! Nem, jobb lesz, ha nekem adod meg a nevüket, és *én* keresem meg őket. Rendezhettek hárman egy közös bulit. A régi szép idők emlékére.

Ellie undorral mérte végig a pszichiáterét. – Az egyik táncosnő volt, a világ legdöbbenetesebb alakjával, a másik fotómodell. – Nem tette hozzá, hogy vélhetőleg nem úgy festenek, mint ő most.

Jeanne szúrós szemmel nézett rá, aztán leemelt a polcról egy fényképalbumot, kinyitotta, és odaadta Ellie-nek.

Ellie nézte a képet, de nem értette. A fotó egy balerinát ábrázolt, aki magas volt, vékony és elegáns. Gyönyörű. Percek kellettek hozzá, hogy megértse. Fölnézett a pszichiáterre. – Te?

– Én – mondta Jeanne.

Ellie bágyadtan mosolygott. Jeanne jó hatvanas volt, az alakja leginkább egy krumpliszákra emlékeztetett.

– Az ember több, mint a teste – mondta Jeanne. – Ha akkor szimpatikus voltál nekik, most is az leszel. Különben is tizenkilenc éve történt. Láttad valamelyiknek az arcát vagy a nevét plakáton?

– Nem... – mondta Ellie halkán.

– Akkor nyilvánvalóan nem csináltak nagy táncos- vagy modellkarriert, tehát ki tudja, milyenek lehetnek most. Talán híztak ötven kilót és...

– Feleségül mentek a város alkoholistájához! – vidult föl Ellie.

– Igen – mosolygott Jeanne. – Gondolj a derűs oldalára. Talán rosszabb dolgok történtek velük, mint veled.

Ellie ezen gondolkozott egy darabig. – Talán... – mondta.

Jeanne elgondolkozott, aztán lenyomta a gombot a telefonon. – Sarah, mondd le az ebédemet!

– Felnyitotta a laptopját. – Ellie, drágám, te meg én most szépen felmegyünk a netre, és megnézzük, mit deríthetünk ki ezekről a nőkről, utána pedig meghívod őket, hogy töltsék veled a születésnapjukat.

– Így kell basáskodnia egy pszichiáternek?

– Így, ha törődik annyit az ügyfeleivel, mint én veled. Én még akarok olvasni Jordan Neale-ről. Figyelj csak ide! Megkaphatjátok a maine-i házamat a hétvégére. Csak két hálószoba van, de egyikőtök megalhat a nappaliban a díványon. Halljam a neveket!

Hát így került Ellie a gépre, amely a maine-i Bangor felé szállt, ezért várja két nő, akiket tizenkilenc éve nem látott, és ezért tartanak közös születésnapot.

Egyelőre még a gépen ül, amely előbb-utóbb leszáll – bár amilyen szerencséje neki van három éve, lehet, hogy le sem tud majd szállni. Nem! Jeanne megeskette, hogy legalább a hétvégén megtesz minden tőle telhetőt, és nem látja feketén a világot.

Na mindegy, most, útban a találkozóra egyszerűen nem bírja elhinni, hogy Jeanne ráeröltethette. Azok ketten nyilván az isteni boldogság végtelen mezein csaponganak, egyedül az ő élete könnyfakasztó.

„Abba kell hagynom! – mantrázta magában. – Rá kell parancsolnom magamra, hogy a jót lássam, ne a rosszat. Ha mást nem, legalább annyit elérek vele, hogy ne traktáljanak többé félig üres meg félig teli poharakkal, gondolta, aztán utasította magát, hogy álljon le a rosszmájúsággal. Gondolj valami jóra. Gondolj az öröme. Gondolj...”

A szék támlájára hajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Hosszúláb és Széparc, gondolta, és elmosolyodott az emléktől. – Én pedig... – súgta hangosan, és szélesebb lett a mosolya.

A sofőr elvitte a megadott címre, aztán kivette a csomagtartóból a poggyászt, miközben Ellie a házat nézegette. Jeanne annyit mesélt csak, hogy meglehetősen régi, egy hajóács építette az 1800-as évek elején, ám azt elfelejtette közölni, hogy ilyen bájos az épület. Kicsi, emeletes házikó volt, széles tornáccal, az oromzatot gyönyörű facsipke szegélyezte. Az ilyeneket szokták a képaláírással ellátni az útikönyvek, mint „Maine legtöbbet fotózott háza!” Ellie már a látványától elmosolyodott. Jeanne azt mondta, a gondnok nyitva hagyja a kaput, nyugodtan jöhetnek, amikor akarnak, senkinek sem kell azon izgulnia, hogy zárt ajtókat talál. Hogy egy ilyen házat nyitva lehet hagyni, ez mindent elmondott a tengerparti kisvárosról.

Ellie borraivalót adott a sofőrnek, azután fogta a bőröndjét, és halkán benyitott. Az apró nappaliban három kicsomagolatlan bőröndöt látott. Tehát még senki sem választott hálószobát.

A nappali is elragadó volt: néhány gyarmati stílusú bútor, rengeteg kézműves tárgy, két értékes festmény. A bejárat fölött nagy hajómodell függött, a szoba egyik falát szinte elfoglalta a hatalmas kő kandalló. A berendezés rendkívül kényelmesnek tűnt. A falak sötétzöldben és a rozsdaszínben pompáztak, amelyben itt-ott sárga szikrák villogtak; tökéletes összhangban volt a kinti ősztündöklésével.

– Nem csoda, hogy kölcsönadtad – dünnyögte Ellie. Azt gondolta, hogy a pszichiátere fel akar vágni a házával.

Szemben széles ajtó nyílt a vidám, sárga szekrényekkel berendezett konyhába, és a konyhából ki lehetett látni a hátsó kertbe, ahol két nő ült egy csodás mélyvörös lombkoronájú fa alatt. A ház felé néztek, halkán beszélgettek, és mintha egy limonádés kancsó állt volna köztük egy apró faasztalon.

Ellie átment a nappaliból a konyhába, és megállt a mosogatónál, hogy kinézzen a kertre. Azt várta, hogy a nők azonnal észreveszik, de nem így történt: háttal ültek a napnak, és az ablaküveg visszatükrözte a fényt. Ellie pedig, mikor felfedezte, hogy észrevétlenül leselkedhet, nem tudott ellenállni a kísértésnek.

Leslie már nem volt különleges. Olyan volt, mint egy középkorú, középosztálybeli háziasszony. Még mindig karesú volt, de kikopott belőle az az acélos feszesség, amely valaha észvesztővé tette az alakját. Haja elveszítette bronzos csillogását, már csak barna volt, a számos őszhajszálból ítélve festetlen barna. A bőre jó volt, de a szarkalábak megjelentek a szeme alatt, és az orrától két mély barázda futott le a szája sarkáig.

Nagyon boldogtalanná teszi valami, állapította meg Ellie.

Tovább nézte Leslie-t, és arra gondolt, milyen volt régen. Már csak a tartása emlékeztetett arra a Leslie-re, akivel Ellie akkor régen találkozott. Olyan egyenes volt a háta, mint a szálfá.

Nem ismertem volna meg, gondolta elkomorodva Ellie.

Tudta, hogy előbb-utóbb el kell fordítania a fejét, és rá kell néznie Madisonra. Csakhogy nem akart. Már az első pillantásra többet látott a hajdani nagy szépségből, mint amennyit látni szeretett volna.

Egy percre behunyta a szemét, rövid imát rebegett, hogy legyen ereje; aztán kinyitotta a szemét, és Madison felé fordította a fejét.

Madisont látni olyan volt, mint egy Monet-t nézni, amelyet valaki tizenkilenc éven át hagyott kint lógni az esőben: a szavakkal le nem írható szépség, amelyet tönkretett az elhanyagoltság és az idő.

Madison még mindig nyúlánk volt, de a gerince kissé meggörbült, mintha sokat görnyedne asztal mellett. És dohányzott. Amikor elnyomta a cigarettáját, rögtön rágyújtott következőre. Előtte a nagy hamutál tele volt cigarettacsikkével. Mellette cigarettásdoboz és eldobható öngyújtó.

Ha Ellie nagyon nézte, még mindig meg tudta látni benne a hajdani szépséget. Csakhogy most sötét karikák árnyékolták a szemét. Egészségtől ragyogó bőre csaknem szürkére fakult. Szigorúan hátrafésült haja is hosszú volt még, de elveszítette a fényét.

Akkor karcsú volt, most csont és bőr. Vékony, hosszú ujjú, kötött blúza rátapadt vézna karjára, amelyről leolvadtak az izmok. A csőnadrág lötyögött a lábán.

Leslie csak boldogtalannak látszott, de Madison úgy festett, mint akin átment egy utánfutós kamion.

Ellie-nek eszébe jutottak Jeanne szavai: a két másik nőnek talán keményebb sors jutott, mint neki. Fellélegzett. Nem fogják lefitymálni! Nem fogják semmibe venni, amiért pikk-pakk felszedett húsz kilót! És nem fogják kigúnyolni, amiért elmúltak a sikerei, és elveszetten kering az életben!

És nem is fogják lesajnálni – ami óriási megkönnyebbülés.

Egy pillanatra elfordította a tekintetét a két nőről, akik a fa alatt várták. Hogy játssza el ezt? Öltön boldog mosolyt, és mondja, hogy semmit sem változtak? Hazudjon, és mondja, hogy jól van, boldog, és új könyvön dolgozik, ami ugyanolyan bestsellernek ígérkezik, mint a többi?

Arra a bizonyos napra gondolt. Milyen gunyoros és pökhendi volt akkor! Ó, igen, az önérzet arroganciája! A tudat, hogy mindenki a lába előtt fog heverni! Akkor önmagát adta. És akkor szimpatikus volt nekik. Hát akkor most is önmaga lesz.

Mély lélegzetet vett, és lenyomta hátsó ajtó kilincset.

Mikor kilépett a házból, a beszélgetés abbamaradt. A két nő felnézett rá, ő pedig észrevette rajtuk a meghökkenést. Jóval súlyosabb volt, mint akkor, amikor utoljára látták.

Leslie erősen igyekezett összeszedni magát, hogy bármit is kinyöggjön, ám Ellie megelőzte. – Kár, hogy nem tűztünk ki díjat annak, aki a legpocsékabbul néz ki – mondta vidáman.

– Én nyerném – mondta Madison. Ült a székben, ujjai között cigarettával, kinyújtotta hosszú lábát, és Ellie-re mosolygott. És mikor ezt tette, Ellie meglátott valamit a régi Madisonból, aki a napot is el tudta homályosítani a mosolyával.

– Kétlem. – Ellie leült a Leslie melletti székre. Volt az asztalon egy harmadik pohár is. Megtöltötte limonádéval. – Szerintem a kövérség nagyon undorító. Az önfegyelem hiányára utal.

– De legalább sikeres vagy az *életben* – mondta Madison. – Nagymenő író vagy. Az egész világon vásárolják a könyveidet, viszont én egy állatorvosnál dolgozom. Ha a kutya odahány, én takarítom fel. Se férj, se gyerek. Passz.

Rémes dolgokat mondott, de olyan derűs hangon, hogy Ellie elmosolyodott tőle. Jó volt hallani, hogy másnak is van gondja. Az utóbbi években mintha mindenki, akivel összefutott, problémamentes, csodás életet élt volna. Vélhetőleg hazudtak, ám ez nem hatolt át Ellie nyomorúságán.

De most tudott mosolyogni rajta. – És ez olyan rossz? Ami engem illet, le vagyok selejtezve. Kiszáradtam. Három éve nem írtam le egy szót sem. A válóperes bíróság elvett tőlem majdnem mindent, amit tízévi írással szereztem, és odaadta a volt férjemnek, aki naphosszat csak lézengett.

– Legalább volt, amit elvegyenek tőled – örvendezett Madison. – Én sose csináltam semmit, amivel sok pénzt lehet keresni. Sose volt semmim, amit elvehettek volna.